

רב"ט בלמן יואב

987144

בן שושנה ושמשון

נולד ב- ו' אלול תש"ח 10.9.1948

התגייס לצה"ל באוגוסט 1966

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ז אב תשכ"ח 21.8.1968

בפעילות מבצעית.

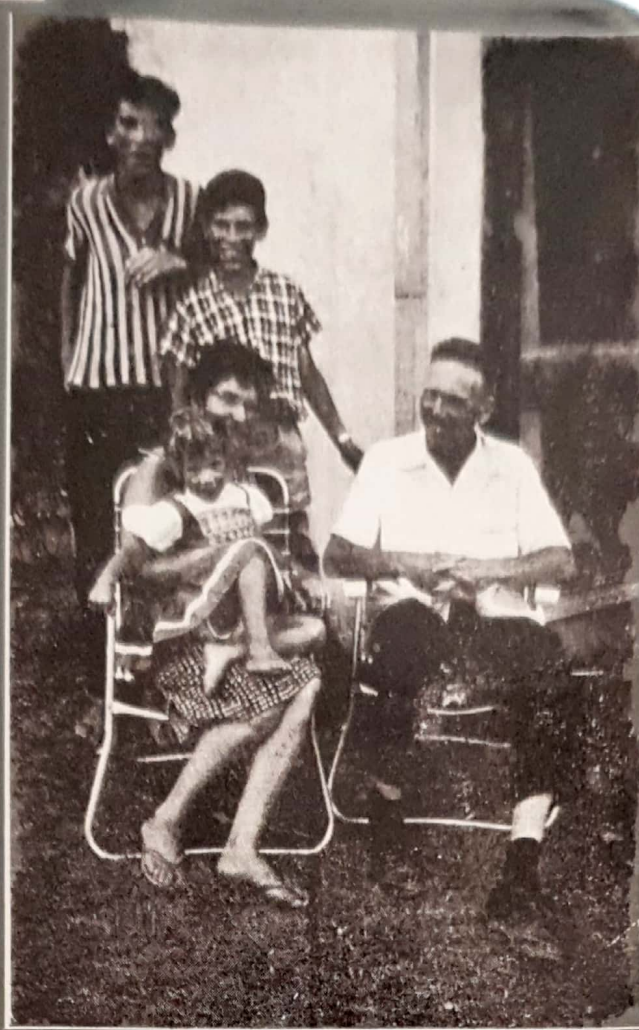
בלמן, יואב

בן שמשון ושושנה. נולד ביום ו' באלול תשי"ח (10.9.1948) במעיין-ברוק. את לימודיו היסודיים למד בבית-הספר היסודי שבכפר-וייתקין ולאחר-מכן המשך בלימודיו התיכוניים בבית-הספר התיכון האיזורי שבעמק-חפר. היה חבר בתנועת "הנוער העובד". אחרי שקיבל תעודת-בגרות התכוון להמשיך לימודיו בטכניון העברי בחיפה ורצה למצוא עבודה שתקיים אותו בזמן לימודיו כדי שלא יפול למעמסה על

הוריו. את העבודה מצא במשקו של אחד החברים. נטה למוסיקה וניגן בקלרניט. לצה"ל גויס באוגוסט 1966 ושימש דוגמא לכל בהיותו חייל ומפקד בעל אישיות ואומץ ובבצעו את כל מה שהוטל עליו מתוך נאמנות. היה צנוע מאד והמעוט לדבר על חיו בצבא; בקושי הצילו הוריו מפיו פרטים מסויימים על חלקו שהיה רב במלחמת ששת הימים. תמיד היה משתתף בפעולות מיבצעיות מיוחדות והוכיח את עצמו כלותם אמיץ ועזיגוש אשר לא נרתע משום דבר. אך ביום כ"ז באב תשכ"ח (21.8.1968) בעודו בשירות-החובה שלו, נפל בפעילות מיבצעית בסמוך בו האויב. הרבא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בכפר-וייתקין. וכרו הונצח ביליעות האיזור עמק חפר. בן הופיעה חוברת לזכרו בשם "יואב".

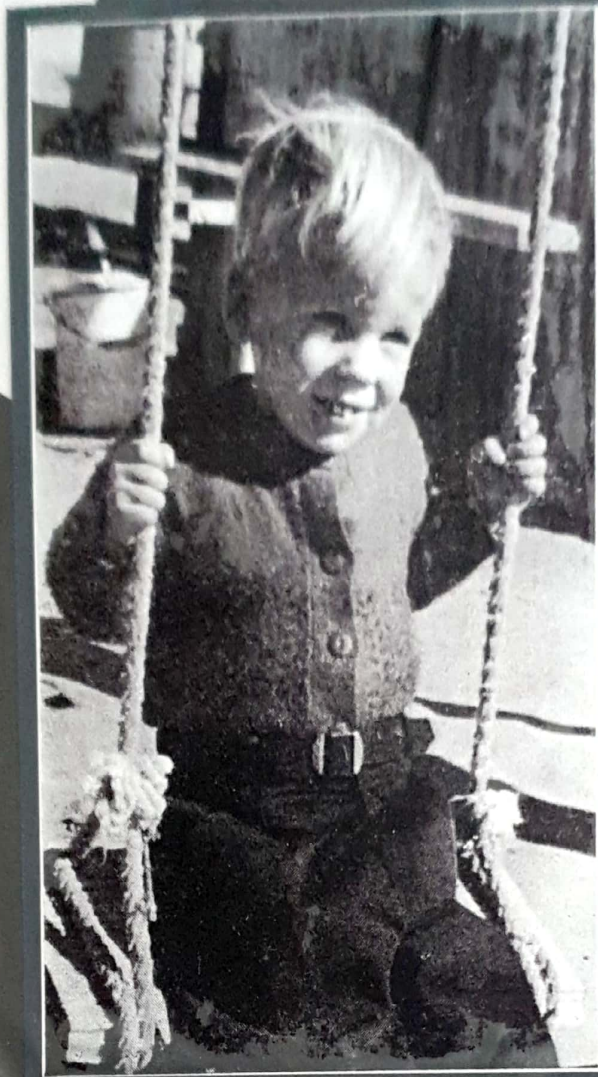
יואב בחיק משפחתו

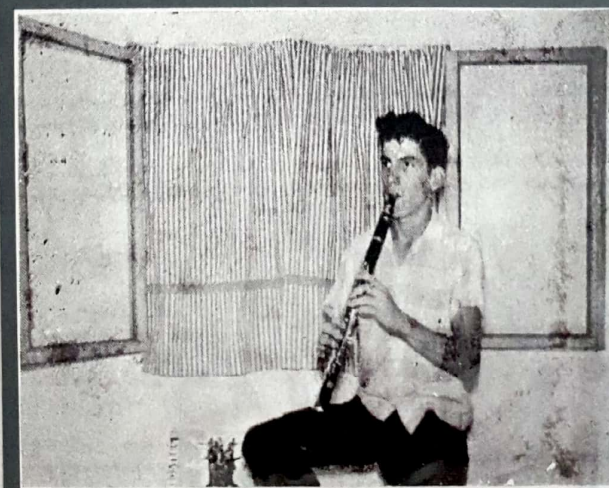
יואב ואחותו צבייה

יואב בילדותו

הקלרינט - הכלי החביב על יואב

יואב תלמיד בית הספר היסודי
בכפר ויתקין

בתקופת שרותו הצבאי

תנחומים

מחפש אני, כמו יידישעס ותרביכעס הרבים, איך לנחם אתכם — אך כיצד אוכל? מילות הודעת האבל „נפל במלוי תפקידו...“ אך מגבירות את התחושה מה גוראה השעה, מה אכזריים הם התפקידים אליהם אנו שולחים את הבנים והם במלוא עלומיהם. הנה אך לפני שנים מועטות ולנגדי, בשורה הראשונה בכיתה ה', יושב יואב, נער נמוך וצנום, שקט ומכונס בחיך עצמו; והנה משוחחים אנו על מחברת עבודותיו ועל כתב־ידו, המספר על הנער, מבטא את התהיה וחיפשי הדרך; וניצוץ של שמחה בעיניים כאשר מתחיל לאיש התקדמות בלימודים וכאשר מתעוררת התעניינות חדשה; יואב בסידל: שותה בצמא את מראות נוף הארץ, שקט מאוד, כדרכו, אך מאושר.

הנער הנמוך גבה והתחטן ובבוא העת הלך למלא את חובתו במדים, ונושא עמו ערכים מיישובו, מבית־ספרו ומביתו, חינוך של בית הורים, אשר ידעו שמקומם של היהודים בארץ הזאת, וכאן בלבד.

כולנו מלחיים את הבנים בגיוסם בחרדה, בתפילה ובתקווה כי ישובו בשלום, אבל יואב לא חזר. גוראה הגזרה וגדול השכול, ונוכל אך לומר כי עמכם אנו בכל לבנו.

ביגון ובבקשת נוחומים,

יוסף פרוינד

מנחל ביה"ס

בשם התלמידים, המורים, העובדים ובני ביתם

לכבוד משפחת בלמן

בית ינאי

משפחה יקרה !

חיילי גדוד „ברק“ וחיילי חטיבת „גולני“ עומדים דום על קברו הרצון של
חברנו 987144 רב"ט בלמן יואב אשר נפל בעת מילוי תפקידו בבקעת הירדן
בכ"א אב תשכ"ח (21 אוגוסט 68).

יואב היה מסור וגאמן לחברה, חייל ומופת היה לחבריו ומפקדיו. משולם לא
נרתע ולא היסס לבצע את הקשה שבמשימות שהוטלו על הגדוד וזאת בתחילת
נפש ובמסירות שאין כדוגמתה.

מותו היה מות גיבורים !

מוזעזעים מצער ואבלים נפרדים אנו חיילי ומפקדי גדוד „ברק“ מחברנו
לנשק שלא יישכח מלבנו לעד.

יהי זכרו ברוך !

ג. ב. סא"ל

מפקד היחידה

חברים מספרים על יואב

ח י ח

לא הספתי את יואב לפני חנוכה, אבל גם בתיכון, בשלוש השנים הראשונות לא חברתי איתו. רק בשנה האחרונה, הרפיעית, פשהיחשים בינינו היו יותר קרובים, עמדתי על כנה מתכונותי, פפל אופן מעולם לא ראיתי אותו כ"מיוטר", תמיד ראיתי אותו פילד תמים. תמיד היה צוחק. לא חברתי אותו פפחור ראיתי. אולי נמעה התרשמותי מחיחשים בינינו. גם אחרי חנוכה, כאשר כל אחד חלך בדרכו שלו, חקשרים בינינו לא נפסקו. כשהיה בטירונות קיבלתי ממנו מכתבים. וכתבתי לו. דבר אחד אינו יכולה לשכוח. הוא כתב לי על שארית מעטפת שקיבל נמישהו. זה היה נמש בצד האחורי של הנעטפת. והוא כתב: "למרות שאין לי נייר כתיבה, זה היה נדמה לי אי שם בערבה) אני כותב לך כמה מילים. לא שכחתי אותך ואני מאחל לך הצלחה בחיים וכו'". המסירות הזו לא אשכח. אין אני יודעת אם משהו אחר תרגיש בכך, אבל אני הרגשתי תמיד שיואב נשאר חבר נאמן למרות תריחוק.

מאיר ר.

למעשה נהיה יואב לחבר שלי בתקופה ששירת בצבא. במקרה או שלא במקרה היה לנו חבר משותף שלמד אתי בבית-ספר, והוא היה אתו ביחידה. תמיד כשהיינו נפגשים, למען לה", היה מספר לי קצת על עצמו ועל החבר הזה. מסתבר שהם היו חברים די טובים. הוא היה מספר לי עליו כי חשב שאני מתעניין בו. החבר הזה נפצע במלחמה, ואז ראיתי מה זה חברות אצל יואב. ראיתי כמה הוא דאג לו. כשהיה בא הביתה לשבת, היה אומר לי שהיה קודם בנתניה וביקר את החבר הזה. ראיתי כמה שמה כשמצבו השתפר והלך. ביום שישי חייתי פוגש אותו חולך הביתה. הייתי לוקח אותו עד לגשר של בית ינאי והוא היה מספר לי במילים ספורות מה שעשה במשך השבוע. כדרכו, לא דיבר הרבה, אבל תמיד נראה שהוא מרוצה מהדברים שהוא עשה. דרך אגב, הוא גם היה אחד המעטים מהחברים שכאשר היה פוגש אותי, היה שואל על חלימודים. במקרה אחד ראיתי אותו יוצא מגדרו. זה היה בתקופה האחרונה פשהשתתף באיזו פעולה שהצליחה. השמידו פנופיות מחבלים. והוא דיבר עם מפקד הגדוד החדש. זה היה ביום חמישי. ביום שישי הוא בא הביתה וסיפר שאחר לבוא הציתה בגלל השיחה עם המג"ד ויש לו סיכויים ללכת לקורס קצינים. זה היה בתקופה שפמח חג"ה כבר גמלו את הקורס ואחריהם היו בשלבים מתקדמים של קורס חקצינים. הוא ממש נראה מאושר שהנה גם לו תהיה האפשרות ללכת לקורס קצינים.

מרים

אני רוצה לחוסיף משחו על מה שאמרתי קודם. אולי ימוץ זה קצת אור על אופיו. אבישי ואריח חיו עורכים מדו מעם חידונים על ידיעת הארץ ותארופים היסטוריים בימו שושי. בקבלת שבת. יואב אף מעם לא חאביע ולא אמר את התשו- בות, אעס"י שידע אותן היטב. תמיד חיה אומר לי: תגידו את. חייתי אומרת לו: תגיד אתה, הלא אתה יודע, לא אני. אבל הוא בשלו: תגידו את. ואת כל התשובות חיה לוחש לי. לפעמים אמרתי, אבל בדרך כלל לא חיה לי נעים לוטר את התשובות שלא ידעתי אותן. זה חזר כמעט בכל חידון שחיה בכיתה. תמיד חיה מעדיף שלא חוא אלא כישחו אחר יתן את התשובה. חוא חיה אומר לי: מה איכפת לך? תגידו את. אני לא צריך את התחילה.

נחמיה

היה לו „הובי". ואני חושב שזה הדבר היחיד המסודר שמצאתי אצלו בחדר. זה היה אלבוס של מאמרי וקטעי עתונות. סיפרו לי כבר קודם שהיה עוסק בזה והחלשתי לבדוק את האלבוס. עניין אותי לראות על איזה נושאים אסף עתונים. ואני חושב שהאלבוס הזה הוסיף לי הרבה להבין את יואב. רוב הנושאים הם על הצבא, ועל כל פעולות התגמול. מצאתי שם הרבה מאמרים על דמויות של אנשי צה"ל שחיים ושנהרגו. ובין כל המאמרים האלה מצאתי גם מאמרים על נושאים פילוסופיים. יש שם סידרה של שלושה מאמרים על מרטין בובר ועל עוד שני פילוסופים שאיני זוכר כרגע את שמותיהם. אחרי מאמר על יואב שהם שנהרג ועל פעולת סמוע, באים שני מאמרים על מרטין בובר, ואחרי זה שוב מאמר על איזו תקרית שחיתה וכך הלאה. יש שם מאמרים על בעיית חכשים באפריקה, ועל ספרד ופורטוגל, על התנאים הקשים שחיים האנשים בשתי ארצות אלה, ומאמר על חאנטישמיות. אינני זוכר כרגע את שאר

הנושאים. אבל עצם האלבוס עם מיגוון כזה של נושאים, דומני שדבר זה מגלה אישחיו צד באופיו של יואב.

חברים לנשק מספרים על יואב

עמיקם

היה לו מזר לא נורמלי, היינו פעם במסע שעלינו לרמה. טיפסנו למעלה אם אינני טועת, בחום של 36 מעלות. לכל אחד הייתה רק מימיה אחת. אחר זמן קצר נשארו בלי מים. הלכנו מרחק של עשרים וכמה ק"מ. הרבה חבריה נפלו בדרך, ויואב הלך עם כמה מקלעונים שאספי מחברה שנפלה, והיה מדרבן אותם להמשיך.

סמי

בימים האחרונים שלו הוא עבד בתור מפקד מארב. ואני זוכר שהוא עשה את העבודה ללא כל דופי. אם צריך היה להוציא אותנו בשלש אחר הצהריים למיסדר מארבים לפני המיסדר של המ"פ, הוא עשה זאת, ועל הצד הטוב ביותר. בתור מ"כ הוא היה קסדן. יצאתי אתו לכמה מארבים ובלילה האחרון לפני שנפל יצאתי אתו לפעולה. הייתי על ידו כשנפגע. צריך הייתי לסחוב אותו על האלונקה, ונדמה לי שאני הייתי הראשון שהבחנתי שהוא הפסיק לנשום.

החובש

הוא היה מ"כ בכיתת מ"ג. אנחנו היינו צוות של 8-9 חברים. כולנו היינו חברים. ההנהגותו של יואב הייתה חברית מאוד. אחר כך, כשהיינו שומרים במארבים בבית שאן, הוא היה המ"כ שלנו. החיילים היו אתו ביחסים טובים. בפעולה האחרונה הייתי החובש שלו. אני חבשתי אותו. הוא לא סבל הרבה. הוא מת בדרך על האלונקה.

קרמבו

אני ויואב עבדנו באותה מחלקה. אחבנו לעקוץ אחד את השני, את דעתי עליו אמרתי לעמיקם, ואף הוא גילה לעמיקם את רעיון שלי.

לכסוף החברר שדעותינו היו כמעט מקבילות. דעתי עליו דיתה חיובית ביותר, ולחיסוף,

בכל חודמנות אהב לקסוף הביתה. כשהיינו בטפיש, גרתי אתו בחדר יחד עם עמיקם ועם עוד אחד בשם צימר, קראנו לזה חדר התקלאישי. הרי אני ועמיקם בוגרי בית-ספר הקלאי, ואני אישית מושבניק, וגם יואב וצימר היו מושבניקים. המיוחד שביואב, שבמקום ללכת לבלות, היה קוסף הביתה. שלושתנו היינו נוסעים לעיר לבלות, וכאשר שאלנו אותו למה אינו מצטרף אלינו — היה נמנע מלענות או היה אומר: אני מעדיף לנסוע הביתה ולבלות בבית מאשר כאן.

עמיקם

בטירונות היינו יחד ויצאנו לשמור. בשמירה הבסיסית הראשונה שלנו, ולאחר שעשינו סיבובים כשלוש וחצי שעות, אמרתי לו: „בא, נתפוס שלוחה באיזה מקום בצד. נגמור את הזמן, נקום ונסתלק“. הוא אמר: „לא. צריך לפטרל, צריך לשמור“. אני זוכר שבתקופה קצת יותר מאוחרת קיבל מספר מכתבים מבנות. הוא התחיל להריץ מכתבים לכל הכיוונים. היה לו קשר עם 10—12 בנות. אחרי כן הצטמצם מספר הבחורות אתן התכתב. הוא השתתף באיזה כנס של בני מושבים בתל אביב. שם פגש חיילת ונדמה לי שהתקשר אתה. הוא חיכה למכתב ממנה. זה היה כבר בימים האחרונים שלו.

נחמיה

אתם זוכרים איזה עונש מיוחד שנתן, עונש אוסייני?

סנדי

לי הוא נתן כמה שמירות בסיסיות. רגזתי מאוד ואמרתי לי: סנדיס למדנו באותו בית-ספר, מה אתה נתן לי את כל העונשים האלה? אז ענה לי: „בית ספר לחוד, צבא לחוד“, התחלתי לחתוכח אתו, או הוא נתן לי שתי שמירות בסיסיות באותו לילה.

יצחק זרחוביץ יואב בלמן ז"ל

סודרים בפעילות במחנות רבת משת ועלילה, ביחידתו הקרבית והלוחמת: יציאות דחופות למארכים, התקלויות עם האויב ומשימות נר צוות שונות.

יואב היה צנוע מאד, ועל חייו בצבא היה ממש לדבר, ובקושי הצילו הוריו מפיו פרטים מסוימים על חלקו שהיה כבר רב. במלחמת ששת הימים.

מסמוריהם של מפקדיו וחילי יחידתו מתקבלת בכל זוהרה, דמותו של יואב הלחם והיחבר, יואב היה אמיץ לב ועז נפש, הוא לא היה נרתע משום דבר והיה מקבל את הדברים כמחוייבי המציאות. בדרך כלל היתה טבועה בו נכונות בלתי רגילה לכל משימה, היה זה יואב שמלא תפקיד סכריע באחת ההתקלויות הקשות שבה הושמד כח האויב כליל, במשך כל שרותו בצה"ל ועד אותה הפעולה, שבה מצא את מותו, היה תמיד מהראשונים בכל פעולה מבצעית של יחידתו.

התנהגותו ביחידתו היתה ללא דופי יחסו לחבריו למופת, תמיד נכון להטות שכס, ומוכן לעשות בשביל הזולת יותר משנתבקש. כשהיינו פוגשים את יואב במבואות כפרנו כשהוא "קופץ" לחופשה קצרה והוא כרגיל, נע בצעדים מדודים ומדירים, תמיר וזקוף, כשבלוריתו צונחת על מצחו וחיך תמיד נסוך על פניו, לא נתנו את דעתנו משום מה, שהנה הנער הצנום הזה, בעל הקומה הבינונית, עומס על כתפיו הדלות חלק כה נכבד של בטחון ישראל ודאגתו לשלומנו ושלותנו כה רבה, וכי בזכותו ואחרים שכמותו אנו בעורף חיים נושמים וקימים.

תהא נפשו של יואב, צרורה בצרור החיים ונצח האומה, יחד עם כל גבורי עמנו, שמסרו נפשם על תקומת ישראל והגנת המולדת.

רב"ט יואב בלמן ז"ל (בית ינאי)

(נפ' בהתקלות עם האויב ביום ה' 21.8.68)

באחד הערבים כעשרה ימים לפני מותו, ישב יואב בביתו של חבר כפרנו ושוחח בניחותא על עתידו, לאחר שיסיים שרותו בצה"ל. הוא שח לאותו חבר, על שאיפתו להמשיך למודיו באוניברסיטה בירושלים. הוא היה מריר צה שתעודת הברגרות של ביח"ס האזורי התיכוני בעמק-חפר היא כבר באמתחתו ושהצירנים גם המה משביעי רצון, יואב הביע את בטחונו שימצא גם עבודה מתאימה, לקיים את עצמו בזמן למודיו, כדי חלילה לא להכביד על הוריו. הוא ספר גם שבכדי להשתכר קצת הוא קבל עבודה מסוימת במשקו של אחד החברים, שיעסוק בה בחופשה התקופתית המתקרבת. בפניו של יואב לא נכרו כלל, סימני מתח ואי רגיעה, למרות היותו נתון באותם ימים